

33.2.2; 15a (משנה ב) → 16b (ביחיד ולא בצבור)

1. ואם כָּבֵשׁ יָבִיא קָרְבָּנוּ לְחֻטָּאת נִקְבָּה תְּמִימָה וְיִקְרָא ד, ל ב
 2. הַבָּאִים מֵהֶשְׁבִּי בְּנֵי הַגּוֹלָה הַקְּרִיבוּ עֲלוֹת לַאלֹהִי יִשְׂרָאֵל פְּרִים שְׁנַיִם עֶשֶׂר עַל כָּל יִשְׂרָאֵל אֵילִים תִּשְׁעִים וְשֵׁשׁ כְּבָשִׂים שִׁבְעִים וְשִׁבְעָה צִפְרֵי חֻטָּאת שְׁנַיִם עֶשֶׂר הַכֹּל עוֹלָה לָהּ: עוֹרָא ח, ל ה
 3. תַּחַת אֲבִתָּיָד? יְהִי בְּנִיד תְּשִׁיתָמוּ לְשָׂרִים בְּכָל הָאָרֶץ: תַּהֲלִים מֵה, י ז
 4. וְרַבִּים מֵהַפְּהָנִים וְהַלְוִיִּם וְרֵאשֵׁי הָאֲבוֹת הַזְּקֵנִים אֲשֶׁר רָאוּ אֶת הַבַּיִת הָרִאשׁוֹן בְּיָסְדוֹ זֶה הַבַּיִת בְּעֵינֵיהֶם בָּכִים בְּקוֹל גְּדוֹל וְרַבִּים בְּתְרוּעָה בְּשִׂמְחָה לְהָרִים קוֹל: עוֹרָא ג, י ב
 5. וְאִין הָעַם מְפִרִים קוֹל תְּרוּעַת הַשִּׂמְחָה לְקוֹל בְּכִי הָעַם כִּי הָעַם מְרִיעִים תְּרוּעָה גְּדוֹלָה וְהַקוֹל נִשְׁמַע עַד לְמִרְחוֹק: עוֹרָא ג, י ג
 6. לֹא בְשִׂמְחָה הוּא לֵאמֹר מִי יַעֲלֶה לָנוּ הַשִּׂמְחָה וְיִקְחָהּ לָנוּ וְיִשְׁמַעְנוּ אֹתָהּ וְנִעֲשֶׂנָּה: דְּבָרִים ל, י ב
 7. אֵלֶּה הַמִּצְוֹת אֲשֶׁר צִוָּה ה' אֶת מֹשֶׁה אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּהַר סִינַי: וְיִקְרָא כו, ל ד
 8. וְדָבַר ה' אֶל מֹשֶׁה פָּנִים אֶל פָּנִים כְּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ וְשָׁב אֶל הַמִּחְנֶה וּמִשְׁרָתוֹ יְהוֹשֵׁעַ בֶּן נוֹן נָעַר לֹא יָמִישׁ מִתּוֹךְ הָאֵהָל: שְׁמוֹת ל ג, י א
 9. וְהָיָה אַחֲרֵי מוֹת מֹשֶׁה עֶבֶד יְהוָה וְיִאמֶר ה' אֶל יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נוֹן מְשָׁרְתֵי מֹשֶׁה לֵאמֹר: יְהוֹשֻׁעַ א, א
 10. וְיִלְכְּדָה עֵתְנִיאל בֶּן קַנְזִי אֶחָי כֶּלֶב וַיִּתֵּן לוֹ אֶת עֶכְסָה בַתוֹ לְאִשָּׁה: יְהוֹשֻׁעַ טו, י ז
 11. וְהָיָה בְּבוֹאָהּ וְתִסִּיתָהּוּ לְשִׂאוֹל מֵאֵת אָבִיהָ שָׂדֶה וְתִצְנַח מֵעַל הַחֲמוֹר וְיִאמֶר לָהּ כֶּלֶב מֵה לָךְ: יְהוֹשֻׁעַ טו, י ח
 12. וְתִאמֶר תְּנֶה לִי בְרִכָּה כִּי אֶרְץ הַנְּגִבַּתְנִי וְנִתְתַּה לִּי גֹלֶת מִיָּם וַיִּתֵּן לָהּ אֶת גֹּלֶת עֲלִיּוֹת וְאֶת גֹּלֶת תַּחְתִּיּוֹת: יְהוֹשֻׁעַ טו, י ט
 13. וְכֶלֶב בֶּן חֲצִרְזוֹן הוֹלִיד אֶת עֲזוֹבָה אִשָּׁה וְאֶת רִיעוּת וְאֵלֶּה בְּנֵיהֶּ יֵשֶׁר וְשׁוֹבָב וְאַרְדּוֹן: דְּה"א ב, י ח
 14. וְיִקְרָא יַעֲבֹץ לַאלֹהִי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר אִם בְּרַךְ תִּבְרַכְנִי וְהַרְבִּית אֶת גְּבוּלֵי וְהִיָּתָה יָדְךָ עִמִּי וְעֲשִׂית מְרַעָה לְבִלְתִּי עֲצָבִי וַיָּבֵא אֱלֹהִים אֶת אֲשֶׁר שָׂאֵל: דְּה"א ד, י
 15. רַשׁ וְאִישׁ תְּכַכִּים נִפְגְּשׁוּ מֵאִיר עֵינֵי שְׁנֵיהֶם ה': מִשְׁלֵי כט, י ג
 16. עֲשִׂיר וָרֶשׁ נִפְגְּשׁוּ עוֹשֶׂה כֵּלָם ה': מִשְׁלֵי כב, ב

- I (כיפרו בעליה) if it is killed (if it is killed) – חטאת צבור about ר' יהודה/ר' שמעון dispute: משנה ב
  - a מתה also חטאת צבור ד' יהודה
  - b חטאת יחיד מתה ד"ש
    - i אין חטאת צבור מתה → ביחיד (ולוד חטאת, תמורת חטאת, חטאת שמתו בעליה) חטאות מתות Argument: other
  - c Background ברייתא v. 1 implies that if he set aside חטאת and it got lost, he designated a replacement and found the original one before offering any, that he may bring either
    - i However: ביאנה indicates that he may only bring one
    - ii as to status of other one: ברייתא as to status of other one: ר' יהודה – ר"ש; ר"י – is killed
      - 1 Challenge: ר' יהודה, in our משנה, certainly accepts מתה
      - 2 Rather: switch positions in ברייתא
        - (a) Challenge: ר"ש certainly accepts מתות ר"י
      - 3 Rather: don't switch positions; ר"י holds מתה only if it was still lost when the replacement was offered
      - 4 Or: both are cases where it was only lost when replacement was designated
        - (a) Difference: ר' יהודה according to רבי (dies) or according to רבנן (grazes)
    - iii challenge: no one is of the opinion that חטאת צבור whose "בעלים" died should be מתה
      - 1 proof: v. 2 identifies עולות as חטאות, per רבא, these were חטאות שאינן נאכלת brought for ע"ז of 2 generations back
        - (a) assumption: anyone who holds מתה בעליה מתה ח"צ also holds מתה בעליה מתה ח"צ שכפרו בעליה מתה ח"צ; here, they're all dead
        - (b) rejection (ר"פ): no one holds מתה בעליה מתה ח"צ שמתו בעליה מתה ח"צ – because the צבור doesn't die
          - (i) argument: (not from v. 3 – if so, even חטאת יחיד wouldn't be killed; heir would bring it) from רגלים and ר"ח; some of the "owners" (donors of השקל) died in the meantime, yet it is brought
        - (c) alternate answer: the חטאות brought in v. 2 were brought for those still alive from then (v. 4)
          - (i) and: per v. 5, they were the majority (else their בכי would have been drowned out by the שמחה)
        - (d) challenge: how could they bring חטאות for ע"ז? It was done (בימי צדקיהו) intentionally
          - (i) answer(יחזק) (ר' יוחנן): it was a special הוראה – as proven by the כבשים (never brought for חטאת)
- II Aggadic excursus about הלכות forgotten during מרעה (including חטאות מתות) - vv. 6-16 (including עתניאל and יעבץ)
- III חטאות מתות about ברייתא ר"ש
  - a חטאת שעיברה שנתה (5), חטאת שכפרו בעליה (4), חטאת שמתו בעליה (3), תמורת חטאת (2), וולד חטאת (1) – חטאות מתות 5 הלכה
    - i couldn't have #1-3, since חטאת צבור is male, צבור can't be ממיר and צבור doesn't die
    - ii 4-5: infer from 1-3 that they only apply to חטאת יחיד
      - 1 Challenge: we don't infer a case of אפשר from אפשר
      - 2 Answer: ר"ש inferred them from one source (all judged together)
      - 3 Explanation1 (ר"ל): originally, 4 were given למיתה and 1 ולרעה; since they forgot (see II above) which – all למיתה
        - (a) Therefore: since 4 cannot be בצבור, it must have all been about חטאת יחיד exclusively
      - 4 Explanation2 (ר' נתן): originally, 1 was given למיתה but they forgot which – made all 5 למיתה
        - (a) Challenge: check if it was given with חטאות יחיד or קרבנות יחיד
        - (b) Answer: they forgot both – which was למיתה and if it was given among קרבן יחיד or ק"צ
          - (i) Conclusion: they learned חטאת יחיד from המפורש, since only 2 of these are possible with חטאת יחיד